

[Udenrigsministeren]

spille på, hvor et af elementerne – det siger jeg her til hr. Ole Bernt Henriksens suk, som det blev udtrykt – hvor et af elementerne er at stimulere økonomien, idet man selvfølgelig, og det ved vi jo af egen erfaring, må have en nødvendig balance imellem, hvor meget man kan stimulere, og så hensynet til betalingsbalance og de andre sider af den samlede økonomiske politik.

I praksis kan jeg sige, at regeringen internt allerede har nedsat et særligt udvalg, der for øjeblikket er i gang med at finde frem til nærmere formuleringer af de forskellige forslag. Når Danmark overtager formandskabet, er det klart, at det videre arbejde vil ske i nært samarbejde med Kommissionen, for i henhold til Rom-traktaten er det jo, når vi kommer til det praktiske, Kommissionen, der skal forelægge forslaget.

Til hr. Erhard Jakobsen vil jeg sige, at det, jeg forestiller mig, er en kombination af en beslutning mellem de 10 lande om, at man koordinerer, og det, at man går hjem hver for sig og gør sådan og sådan og sådan, f.eks. med hensyn til spørgsmålet om nedsættelse af arbejdstiden, som også har været inde i billedet. Som der står i redegørelsen, er der forskellige forudsætninger i de forskellige lande, men selve det, at der er viljen til det, finder vi er meget vigtigt. Det må være en kombination af, hvad vi gør nationalt, og hvad man i rådsregie kan beslutte.

I den forbindelse vil jeg også sige til hr. Erhard Jakobsen, at vi har jo ikke i dag noget tal på, hvor meget det egentlig vil belaste budgettet, men det er da klart, at hvis man sætter ind med bekæmpelse af arbejdsløsheden, så ved vi af egen erfaring, at det koster noget. Det er vigtigt i den forbindelse at have med, at Det økonomiske og sociale Udvalg, hvor arbejdstagerrepræsentanterne sidder, også skal drages ind i denne proces. Mere kan jeg altså ikke sige med hensyn til det praktiske indhold, fordi det drejer sig om overvejelser, som vi for øjeblikket er ved at gøre os.

Jeg vil i øvrigt sige til hr. Ole Bernt Henriksen og også til andre, for at der ikke skal være misforståelser: på samme måde som regeringen herhjemme ikke påstår, at vi ved at gennemføre en pakke kan klare arbejdsløshedsproblemet, lige så lidt forestiller vi os, at vi kan klare med et snuptag den situation, at vi ved ved udgangen af 1982 snarere kom-

mer op på 12 millioner arbejdsløse. Det kan vi ikke. Men regeringen finder, at vi har en forbasket forpligtelse til at sætte ind med de midler, vi råder over. Vi ved, at de egentlige årsager er mere globale problemer, og at det er dér, problemerne skal løses. Jeg vil bare nævne elementer som den japanske yen, dollarkursens store svingninger, den høje rente, faren for kapitalflugt af den grund og dermed også den tvang, der ligger på de europæiske lande til at have det nuværende høje renteniveau.

Jeg er helt enig med hr. Ole Bernt Henriksen i bemærkningerne om afbureaukratisering. Jeg mener, vi skal have for øje, at et samarbejde som det, vi ser i EF, meget let udvikler sig efter en egen lov, der betyder øget papir, flere møder osv., en langsom procedure. Det vil jeg vende tilbage til om lidt.

Jeg vil også sige tak til hr. Christophersen og her gøre en bemærkning om budgetproblemet, altså forstået som momsloftet. Hr. Holger K. Nielsen spurgte, om regeringen vil fastholde dette momsloft eller vi ville være indstillet på at udvide det. Jeg kan sige meget klart: regeringen vil være indstillet på at udvide momsloftet. Vi har bare ud fra den udvikling, vi kan registrere i dag, et billede af, at behovet for at forhøje loftet ikke er meget påtrængende. Vi finder, at dér, hvor problemet for alvor dukker op, vil være i forbindelse med udvidelsen med de 2 nye lande. Men så vil regeringen også være indstillet på at tage, hvad der måtte være af konsekvenser. Jeg kan føje til, at tidligere har regeringen udtrykt en formodning om, at momsloftet allerede ville være nået i 1982, altså i indeværende år. Men udviklingen har vist, at presset på FEOGA-midlerne, altså alt hvad der ligger i den fælles landbrugspolitik, har været mindre, og FEOGA-midlernes andel af det samlede budget er røget fra en ca. 70 pct. ned til godt 62 pct. Det er det, der har givet denne udsættelse af problemet.

Jeg vil både til hr. Christophersen og til andre sige, at regeringen mener det, der står i redegørelsen, når det drejer sig om nødvendigheden af, at vi sætter ind på andre politikker – det er jo blevet et nyt dansk udtryk – ganske simpelt fordi det er en del af beslutningen af 30. maj 1980, altså det, vi kalder 30. maj-mandatet, at der skal sættes ind. Vi har jo i virkeligheden i dag kun én fælles politik, nemlig landbrugspolitikken. Her pe-